

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119213893
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119213893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobkyne: E. M., P. X.XX.XXXX, Y. H. XXX, zastúpená: JUDr. Lukáš Kišeľák, advokát, so sídlom Jarková 63, Prešov, proti žalovanému: KOOOPERATÍVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00585441, o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia, o odvolaní žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11C/38/2019-145 zo dňa 28.2.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku III., V. a VI.

II. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Zastavuje konanie v časti o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 23.819 Eur a úrokov z omeškania z tejto sumy od 10.9.2019 do zaplatenia.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 23.819 Eur od 29.8.2019 do 9.9.2019 v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 8.383 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietá.

V. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 291,88 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

VI. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Predmetom sporu je nárok žalobkyne voči žalovanému ako poisťovateľovi na náhradu škody z ublíženia na zdraví v dôsledku dopravnej nehody zo dňa 6.9.2016, keď žalobkyňa žiadala priznať náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 23.819,- eur za somatické následky podľa znaleckého posudku č. X/XXXX D.. E. U. za 1.348,75 bodov pri hodnote 17,66 eur za 1 bod. Z tohto nároku žiadala zároveň priznať aj úroky z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.8.2019 do zaplatenia, nakoľko k ukončeniu prešetrovania tohto nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia došlo najneskôr 13.8.2019, ako to vyplýva z listu žalovaného z uvedeného dňa, avšak žalovaný poistné plnenie neposkytol v 15-dňovej lehote. Žalobkyňa si zároveň uplatnila aj nárok na zvýšenie náhrady

za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu 35 % základného bodového ohodnotenia jej sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré činilo 33.532,- eur (okrem žalovanej sumy 23.819,- eur za somatické následky aj 9.713,- eur vyplatených žalovaným za psychické následky), pričom tento nárok vyčíslila na sumu 11.736,20 eura. V dôsledku tejto nehody bola žalobkyňa uznaná za plne invalidnú so 75 %-tným poklesom jej schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť. V exteriéri sa pohybuje len na invalidnom vozíku a pre väčšinu jej činností vyžaduje pomoc inej osoby. Zo zdravotných dôvodov musela ukončiť pracovný pomer pomocnej vychovávateľky a doposiaľ sa lieči u psychiatra, keďže pri nehode došlo aj k usmrteniu jej vnuka. Žalobkyňa zároveň žiadala priznať náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ktoré predstavujú náklady na znalečné vyplatené za znalecký posudok D.. U. vo výške 291,88 eura.

3. Po čiastočnom späťvzati žaloby zostal predmetom sporu predovšetkým nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia.

4. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, 2, § 5 ods. 2, 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj s poukazom na ust. § 15 ods. 1, § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že osobné motorové vozidlo, ktoré spôsobilo škodu, bolo poistené u žalovaného.

Pokiaľ ide o nárok na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., súd prvej inštancie súhlasil s názorom žalovaného (ktorý prevzal z rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo/192/2015), podľa ktorého odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Nevyhnutné je najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody a aké má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto predpokladov možno potom vyvodiť záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti jeho uplatnenia v živote a v spoločnosti. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia musí súd dbať na to, aby jeho rozhodnutie rešpektovalo princíp proporcionality, ktorý vyžaduje existenciu vzťahu primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmu.

Súd prvej inštancie poukázal na názor Najvyššieho súdu vyslovený v rozhodnutí 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.6.2018, s ktorým sa súd prvej inštancie stotožnil, že priznanie zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v hornej hranici (50 %) prichádza do úvahy aj u spoločensky neangažovanej osoby, ak ide o mimoriadne závažné poškodenie zdravia v detskom veku. Ide o prípady straty životných príležitostí po celý zvyšok života, v ktorom je poškodený takmer vyradený zo života. Zohľadnenie veku poškodeného je na mieste aj pri úvahe o aplikácii § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Súd musí dbať o to, aby priznaná výška bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Za spravodlivé rozhodnutie treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality.

V súvislosti s týmto rozhodnutím prvoinštančný súd pripomenul, ide o rozhodnutie o zamietnutí dovolania voči rozsudku Krajského súdu v Košiciach, na ktorý poukázal žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení, keďže Okresný súd Rožňava vo veci 10C/106/2010 a Krajský súd v Košiciach vo veci 5Co/140/2016 priznali žalobcovi vo veku 22 rokov v čase úrazu s výrazným ochrnutím všetkých 4 končatín, nemožnosťou vykonávať základné hygienické potreby bez cudzej pomoci, odkázanému na pomoc iných osôb a používanie invalidného vozíka trpiaceho permanentnou únavou, nespavosťou a depresiami 25 % zvýšenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia. Súdy vysvetlili nepriznanie maximálneho uplatneného zvýšenia (50 %) tým, že nejde o prípad ležiaceho pacienta vyžadujúceho podávanie umelej výživy, polohovanie, bez akejkoľvek komunikácie.

Podľa súdu prvej inštancie samotné priznanie základného ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia predpokladá, že poškodený je vplyvom následkov jeho zranenia obmedzený vo svojich možnostiach, spôsoboch uplatnenia v rodinnom živote, voľnom čase, pri voľbe povolania, možnostiach zúčastniť sa kultúrnej, športovej činnosti a pod. Nárok podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je ďalším nárokom, ktorý predpokladá existenciu ďalších skutočností umožňujúcich prijať záver, že obmedzenie poškodeného nemožno vyjadriť len základným ohodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia. Zvýšenie náhrady podľa tohto ustanovenia predpokladá, že základné ohodnotenie plne nevyjadruje dôsledky zhoršeného zdravotného stavu na životné úkony poškodeného, lebo škoda na

zdraví viedla k ťažkým následkom, ktoré podstatne obmedzujú alebo znemožňujú jeho ďalšie uplatnenie v živote.

Už len samotná skutočnosť, že žalobkyňa je v podstate odkázaná na používanie invalidného vozíka, že prišla o zamestnanie a čo je najväčšie, stratila pri nehode vnuka, čo má pre ňu vážne psychické následky, s ktorými je prirodzene ťažko sa vyrovnáť a ktorý zážitok bude pre ňu celoživotnou traumou, nepochybne zakladá nárok žalobkyne na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pri stanovení výšky tohto nároku súd zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa sa v dôsledku jej úrazu radikálne zmenil život, keďže pred úrazom mala veľa rôznych aktivít, ktoré v súčasnosti už nemôže vykonávať a aj pri bežných činnostiach je odkázaná na pomoc inej osoby. Zároveň však pri stanovení výšky súd musí zohľadniť princíp proporcionality, aby rozhodnutie bolo spravodlivé a pritom prihliadať aj na vek žalobkyne. S ohľadom na to, ako súdy vrátane Najvyššieho súdu SR priznali 22-ročnému mužovi s ešte horšími trvalými následkami, ako boli zistené u žalobkyne 25 % navýšenie, súd prvej inštancie dospel k záveru, že by nebolo spravodlivé, s ohľadom na toto rozhodnutie, žalobkyňa priznať vyššiu percentuálnu náhradu. Zároveň však zohľadnil ten fakt, že žalobkyňa pri danej nehode stratila vnuka, čo je nepochybne pre ňu veľmi traumatizujúce, a preto prvoinštančný súd považoval za primerané priznanie 25 % navýšenia, čo zo sumy 33.532,- eur za sťaženie spoločenského uplatnenia (23.819,- eur za somatickú časť a 9.713,- eur za psychické následky) predstavuje 8.383,- eur. Súd teda vyhovel žalobe ohľadom tohto nároku len čiastočne a vo zvyšku ju z vyššie uvedených dôvodov zamietol.

Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto si žalobkyňa uplatňovala od uplynutia 3 mesiacov a 15 dní od uplatnenia nároku na poistné plnenie. Keďže však žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti ohľadom sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne už dňa 10.7.2019, čo nepochybne vyplynulo z jeho písomného vyjadrenia, nakoľko v liste s týmto dátumom oznámil žalobkyňa, že jej prináleží sťaženie spoločenského uplatnenia za 1.348,75 bodov a že jej poskytuje plnenie vo výške 23.819,- eur, tak v takomto prípade zákon ukladá povinnosť poisťovní plniť v lehote 15 dní (§ 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.). Žalovaný teda mal plnenie vyplatiť do 15 dní, k pripísaniu tejto sumy na účet právneho zástupcu žalobkyne však došlo až 10.9.2019 (č.l. 82). Žalobkyňa má preto právo na sankčné úroky zo sumy 23.819,- eur, pričom vychádzajúc z dispozičnej zásady, keďže uplatnila ich až od 29.8.2019, súd prvej inštancie tento nárok priznal v rozsahu jeho uplatnenia.

Ohľadne žalobkyňou požadovanej sumy 291,88 eur súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko žalobkyňa bola povinná svoj nárok preukázať (§ 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.), dala si zhotoviť znalecký posudok, pričom preukázala, že zaňho zaplatila znalcovi D.. U. 291,88 eura, ktorá čiastka predstavuje jej náklad spojený s uplatnením pohľadávky, ktorý prvoinštančný súd považoval za dôvodný a účelný, a preto aj v tejto časti žalobe vyhovel.

Prvoinštančný súd ďalej skonštatoval, že žalovaný sa až na pojednávaní vyjadril k nároku na náhradu znalečného s tvrdením, že žalovaný vychádzal pri úhrade náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia z odborného vyjadrenia znaleckej organizácie B..sk. Súd prvej inštancie však uviedol, že odborné vyjadrenie je veľmi stručné a v podstate potvrdilo tie položky, ako boli uvedené v znaleckom posudku, ktorý dala vyhotoviť žalobkyňa. Znalecká organizácia mala výhrady len voči niektorým navýšeniam stanoveným lekárom a vzhľadom na predchádzajúce ochorenie žalobkyne (artritída) znížila hodnotu bodov na 75 % pri položkách súvisiacich s obmedzením hybnosti konkrétnych kĺbov. Rovnako žalovaný až na pojednávaní navrhol vykonať ďalší dôkaz, a to vyčkat' za lekárskou správou z povinnej lekárskej prehliadky žalobkyne v súvislosti s posudzovaním jej invalidity vykonávanej z podnetu Sociálnej poisťovne. Tento dôkaz súd prvej inštancie považoval za porušenie zásady sudcovskej koncentrácie, nakoľko by musel pojednávanie odročit' a vyčkat', kedy Sociálna poisťovňa pozve žalobkyňa na lekársku prehliadku, čo považoval za neúčelné a zbytočne predlžujúce súdne konanie. Za postačujúce považoval súd prvej inštancie doposiaľ vykonané dôkazy - výpoveď žalobkyne, znalecký posudok, odborné vyjadrenia, lekárske správy a preto návrh žalovaného na doplnenie dokazovania zamietol.

O čiastočnom zastavení konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol postupom podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v spore v celom rozsahu úspešná a aj keď jej súd tento nárok priznal v menšej výške ako bol uplatnený, nakoľko išlo o plnenie, ktoré záviselo od úvahy súdu, mal za to, že žalobkyňa bola v spore úspešná, avšak náhrada trov konania sa bude vypočítavať len z prisúdenej istiny.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, a to proti výroku III., V. a VI. tohto rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP.

Žalovaný zastával názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým prizná žalobkyňa nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia spočíva na nesprávnych skutkových

zisteníach, ako aj na nesprávnom právnom posúdení. Poukazoval pritom na skutočnosť, že v súvislosti s dopravnou nehodou žalobkyni spôsobenú ujmu uhradil v plnom rozsahu, a to v sume 33.532,- eur titulom sťaženia spoločenského uplatnenia (23.819,- eur za somatickú časť a 9.713,- eur za psychické následky) a sumu 32.760,- eur titulom bolestného, ktoré bolo predmetom iného sporového konania. Žalobkyňou tvrdené skutočnosti, v zmysle ktorých je obmedzená vo svojom súčasnom živote, boli predsa zohľadnené práve v bodovom ohodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) na základe odborného vyjadrenia č. XXX/XX znaleckej organizácie B..sk, na základe ktorého žalovaný vyplatil žalobkyni nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia. V tejto súvislosti poukazoval žalovaný na rozsudky Najvyššieho súdu SR 2Cdo/308/2006, 3Cdo/192/2015, ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/171/2017 a rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo/1593/2001 a tiež uznesenie NS SR sp.zn. 8Cdo/142/2018, ako aj na rozhodnutia, na ktoré poukazoval už v konaní pred súdom prvej inštancie, a rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo/209/2017, rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. sp.zn. 16C/133/2011 a pre porovnateľnosť aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 15Co/12/2012. Odvolateľ mal za to, že je nevyhnutné, aby súd v prvom rade zodpovedal otázku, či vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, ako aj pri porovnaní s obdobnými prípadmi, vôbec ide o prípad hodný osobitného zreteľa. Zároveň súd musí postupovať v súlade s princípom proporcionality a zohľadniť primeranosť medzi priznanou výškou a spôsobenou ujmu a rovnako je nutné brať do úvahy aj vek poškodeného, pričom žalobkyňa utrpela škodu na zdraví pri dopravnej nehode vo veku XX rokov, t.j. v pred dôchodkovom veku. Aj keď žalovaný v priebehu prvoinštančného konania poukazoval na rozhodnutia súdov, ktorými bolo priznané navýšenie SSU v nižšom rozsahu, prvoinštančný súd si účelovo z rozhodnutí, na ktoré žalovaný poukazoval, vybral to, v ktorom bol priznaný najvyšší nárok na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a k tomu prirovnal aj prípad žalobkyne. Vo vyššie uvedenom prípade sa však jednalo o mladého muža vo veku 22 rokov, pričom žalobkyňa v čase škodovej udalosti mala XX rokov a zároveň ani len ujmu na zdraví v prípade žalobkyne nedosahovala intenzitu ujmy, ktorú utrpel poškodený vo veci vedenej pred Okresným súdom Rožňava sp.zn. 10C/166/2010. Žalovaný preto považoval stotožnenie týchto prípadov zo strany súdu prvej inštancie za nesprávne. Zároveň súd prvej inštancie nezohľadnil lekársku správu Sociálnej poisťovne z 23.11.2018, na ktorú žalovaný poukazoval a z tejto vyplýva, že žalobkyňa sa 15 rokov liečila na bolesti chrbtice, ďalej pre bolesti krčnej chrbtice, liečila sa tiež z psoriatickej artritídy. Tieto zdravotné problémy nie sú v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, avšak nepochybne súvisia s aktuálnym zdravotným stavom žalobkyne. Je preto potrebné diferencovať zdravotné problémy, ktorými žalobkyňa trpela už pred nehodou, a ktoré sa aj vzhľadom na vek žalobkyne naďalej zhoršujú, od zdravotných problémov, ktoré sú v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Žalobkyni bola nariadená kontrolná lekárska prehliadka na mesiac november 2019, nakoľko, ako sa v lekárskej správe Sociálnej poisťovne zo dňa 23.11.2018 uvádza: „je reálny predpoklad zmeny zdravotného stavu a z toho vyplývajúcej zmeny stupňa invalidity.“ Žalobkyňa sa však uvedenej lekárskej prehliadke nepodrobila.

Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nedostatočne porovnal prípad žalobkyne s obdobnými prípadmi, v ktorých iné súdy rozhodovali o zvýšení SSU a pri rozhodovaní o nároku žalobkyne neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré vystali z vykonaného dokazovania, priam naopak, niektoré závažné skutočnosti opomenul.

Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti výšky nároku žalobkyne na mimoriadne navýšenie SSU zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa pri dopravnej nehode stratila vnuka. Žalovaný má za to, že uvedená skutočnosť, a teda strata vnuka žalobkyne je bez akejkoľvek právnej relevancie pre posudzovanie otázky mimoriadneho navýšenia SSU. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie postupoval nesprávne, ak pri hodnotení primeranosti navýšenia SSU kládol dôraz na skutočnosť straty vnuka žalobkyne. Uvedená skutočnosť totižto neopodstatňuje nárok na navýšenie SSU, ale nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si už žalobkyňa uplatnila v inom konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov voči žalovanému. Odvolateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa sa nezúčastnila nariadenej kontrolnej lekárskej prehliadky v mesiaci november 2019. Žalovaný preto navrhol doplnenie dokazovania predložením lekárskej správy z kontrolnej lekárskej prehliadky, a preto požadoval, aby súd prvej inštancie nariadil žalobkyni podrobiť sa tejto lekárskej prehliadke a následne predložiť lekársku správu. Súd prvej inštancie tento návrh na doplnenie dokazovania zamietol z dôvodu, že nepovažoval za potrebné takéto dôkazy vykonávať, nakoľko by to predĺžilo súdne konanie a zároveň predmetný návrh považoval za porušenie sudcovskej koncentrácie. Odvolateľ s týmto názorom nesúhlasil, nakoľko vyjadrenia žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie boli súdu z jeho strany predložené skôr, ako bol nariadený termín kontrolnej lekárskej prehliadky, a preto ani žalovaný nemohol žiadať predloženie dôkazu, ktorý v tom čase ani len nemohol existovať. Nevykonanie uvedeného dôkazu preto žalovaný považoval za arbitráry

postup zo strany súdu prvej inštancie, ktorým zároveň bolo žalovanému znemožnené uskutočnenie jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Zároveň mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, čo zakladá inú vadu konania, keď sa riadne nevysporiadal s tým, že žalobkyňa už pred nehodou trpela určitými zdravotnými problémami a súčasne pri posudzovaní primeranosti zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia prihliadol iba na jedno z rozhodnutí, na ktoré žalovaný poukazoval, a to rozhodnutie, v ktorom bola najvyššia miera zvýšenia SSU. V súvislosti s povinnosťou súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie poukázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Obo/77/2010. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitatívne požiadavky rozhodnutia vymedzené v CSP.

Za nesprávne rozhodnutie považoval žalovaný aj rozhodnutie v časti, v ktorej súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 291,88 eura ako náklady za vypracovanie znaleckého posudku D.. U.. Žalovaný zdôraznil, že nárok žalobkyne na SSU plnil nie na základe uvedeného znaleckého posudku D.. U., ale na základe odborného vyjadrenia znaleckej organizácie B..sk. Na základe uvedeného odborného vyjadrenia znaleckej organizácie, ktorá nepotvrdila v celom rozsahu bonifikáciu SSU vykonanú D.. U., žalovaný poukázal žalobkyni plnenie, pričom tá sa s odborným vyjadrením znaleckej organizácie stotožnila a v prevyšujúcej časti nároku na SSU vzala žalobu späť. Z vyššie uvedeného dôvodu považuje žalovaný náklady na vypracovanie znaleckého posudku D.. U. za nedôvodné, ktoré nemôže znášať žalovaný, ale iba samotná žalobkyňa.

Z vyššie uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a vo veci sám rozhodol tak, že žalobu žalobkyne voči žalovanému v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. K odvolaniu žalovaného zaslala žalobkyňa vyjadrenie, v ktorom uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný, spravodlivý a náležite odôvodnený, keď sa dostatočne vysporiadal s námietkami žalovaného voči dôvodnosti, ako základu, tak aj výšky žalobkyňou uplatneného nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU, a to aj s odkazom na súdne rozhodnutia, na ktoré v konaní poukazoval žalovaný. Nie je pravda, že súd prvej inštancie priznal mimoriadne zvýšenie SSU najmä preto, lebo žalobkyňa stratila pri dopravnej nehode vnuka. V odsekoch 34 a 35 označuje všetky skutočnosti, ktoré boli pri meritórnom rozhodnutí rozhodujúce pri vyvodzovaní záverov o danosti základu a výške mimoriadneho zvýšenia SSU. Žalovaný pri posudzovaní rozhodnutí, na ktoré odkazuje, pristupuje veľmi izolovane a z týchto navyše selektívne vyberá len niektoré ich časti, ktorými sa snaží navodiť vadnosť ním napadaného prvoinštančného rozhodnutia. V žiadnom z prípadov, ktorými sa zaoberali súdy v žalovaným označených rozhodnutiach, nebol taký súbeh zdravotných problémov a zdravotných následkov, aké preukázala žalobkyňa v tomto súdnom konaní. Zdôraznila, že žalovaný svojimi predsúdnyimi podaniami sám uznal základ nároku žalobkyne a sporným ostala už len výška nároku na mimoriadne zvýšenie SSU. Až na pojednávaní pred súdom prvej inštancie začal základ nároku bez akýchkoľvek logických súvislostí rozporovať. Je krajne nevhodné, ak žalovaný označil žalobkyňu za osobu v pred dôchodkovom veku, ktorá v čase nehody mala XX rokov a išlo teda o skúsenú ženu v produktívnom veku, ktorá sa ako zamestnanec starala o ďalšie deti v detskom domove a bola členkou dobrovoľného hasičského zboru. Nielen žalovaným produkované selektívne posudzovanie veku a zranení, ktorými trpí žalobkyňa, sú namieste, ale pre rozhodnutie je potrebné celkové posúdenie vylúčenia žalobkyne z množstva aktivít, činností a ostatných stránok jej života.

Žalobkyňa mala za to, že súd zrozumiteľne a logicky odôvodnil svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu žalovaného na odročenie pojednávania z dôvodu zabezpečenia ďalšieho listinného dôkazu, ktorého vyhotovenie bolo závislé od subjektu, ktorý nie je účastníkom konania a súdne konanie mohlo neúmerne predĺžiť. Žalovaný tendenčne dezinterpretuje výpoveď žalobkyne, keď uvádza, že táto sa odmietla zúčastniť vyšetrenia 23.11.2018, pretože táto, ako vyplýva z jej výpovede, sa ho nemohla zúčastniť, nakoľko podstupovala kúpeľnú liečbu, ktorá priamo súvisela s jej zraneniami pri dopravnej nehode. Aj skutočnosť, že žalobkyňa by sa nie vždy mohla zúčastniť Sociálnou poisťovňou nariadeného termínu prehliadky, v dôsledku čoho by sa podanie správy len predlžovalo, svedčí o správnosti postupu súdu o zamietnutí tohto návrhu na doplnenie dokazovania. Listinné dôkazy doložené do spisu a zabezpečené na pojednávaní predstavovali dostatočný podklad pre náležité zistenie skutkového stavu.

Súd prvej inštancie sa vyjadril k všetkým namietaným skutočnostiam, ktoré považoval za skutkovo a právne relevantné. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pri rozhodovaní o výške mimoriadneho zvýšenia náhrady za SSU zohľadnil vek žalobkyne, čo je v súlade s uznesením NS SR 8Cdo/142/2018, na ktoré žalovaný opakovane poukazuje a súčasne uviedol, že sa stotožnil s názorom NS SR vo

veciach 3Cdo/192/2015 a 3Cdo/209/2017. Nebolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie zohľadniť iné žalovaným produkované súdne rozhodnutia súdov nižších stupňov, ako sú rozhodnutia okresných či krajských súdov, nakoľko súd hodnotí dôkazy podľa vlastného uváženia, samostatne a vo vzájomných súvislostiach.

Žalobkyňa sa stotožnila aj s právnym posúdením súdu žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu nákladov za vyhotovenie znaleckého posudku, ktoré boli vynaložené dôvodne a v priamej príčinnej súvislosti s preukazovaním tak základu, ako aj výšky jej nároku, ktorý táto najprv uplatňovala mimosúdne a až následne súdnou cestou. Navyše vyjadrenie znaleckej organizácie B..sk potvrdilo položky uvedené v znaleckom posudku D.. U., ktoré boli len minimálne znížené.

Navrhla preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok III. napadnutého rozsudku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 8.383,- eur, ako aj sumu 291,88 eur (výrok V.) a súvisiaci výrok VI. o trovách konania. Keďže ostatné výroky žalovaný v odvolaní nenapadol, neboli preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako také nadobudli právoplatnosť.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, nedostatočne zisteným skutkovým stavom, nesprávnym procesným postupom, inou vadou konania, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II.ÚS 78/05).

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Pre úplnosť odvolací súd udáva ešte nasledovné.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

15. Odvolací súd konštatuje, že pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký vadný postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavného právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio justitiae (odmietnutie spravodlivosti). Pri posudzovaní znemožnenia uskutočňovať strane jej patriace procesné práva je nevyhnutné skúmať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosť strany namietat' alebo zvrátiť nesprávny postup súdu (uznesenie NS SR 6Cdo/26/2017 zo dňa 31.10.2017).

16. Najvyšší súd SR už viackrát judikoval, že zásadám spravodlivého procesu vyplývajúcim z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR treba rozumieť tak, že spojením so všeobecným procesným predpisom v konaní pred všeobecným nižším alebo vyšším súdom musí byť daná účastníkovi možnosť vyjadriť sa nielen k vykonaným dôkazom, ale aj k veci samej a tiež označiť (navrhnuť) dôkazy, ktorých vykonanie pre zistenie (preukázanie svojich tvrdení) pokladá za potrebné; tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí vyložiť, z akých dôvodov navrhnuté dôkazy nevykonal.

17. Zároveň je však nevyhnutné dodať, že z uvedeného chápania spravodlivého procesu vyplýva, že súdy nemajú všeobecnú povinnosť vykonať všetky dôkazy, ktoré sú stranami navrhované z hľadiska ústavno-právnych garancií spravodlivého procesu, avšak vyplývajú v prvom rade z požiadavky na odôvodnenie, ktoré viedlo súd k nevykonaniu dôkazov. Dokazovanie by malo zodpovedať medzi iným predovšetkým zásade rovnosti strán v konaní, resp. možnosti šancí v konaní a tiež zásade voľného hodnotenia dôkazov. Zhrnuto povedané, súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, z ktorých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie strany sporu.

18. Predmetom odvolacieho konania bol nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktorý priznal súd prvej inštancie, náklady na vyhotovenie znaleckého posudku D.. U. a trovy konania. Žalovaný v odvolaní polemizoval s právnymi závermi súdu prvej inštancie, spochybňoval správnosť jeho rozhodnutia a kritizoval tiež jeho prístup k dokazovaniu a k právnemu posudzovaniu veci.

19. Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, sťaženie spoločenského uplatnenia je stav v súvislosti s poškodením na zdraví, ktoré má preukázateľne nepriaznivé následky pre životné úkony poškodeného, na uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo na plnenie jeho spoločenských úloh (ďalej len „následok“).

20. Podľa § 5 ods. 5 cit. zákona, v prípadoch hodných osobitného zreteľa, akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50 %.

21. Podľa § 4 ods. 1, 2 cit. zákona, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje jednorazovo; musí byť primeraná povahe následkov a ich predpokladanému vývoju, a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti.

Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku (§ 7 a 8). Sadzby bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia sú ustanovené v prílohe č. 1 v II. a IV. časti.

22. Podľa § 7 cit. zákona, lekársky posudok spracúva posudzujúci lekár a vydáva zdravotnícke zariadenie, ktorého posudzujúci lekár vypracoval lekársky posudok. Ak je posudzujúcim lekárom lekár zariadenia ústavnej zdravotnej starostlivosti, lekársky posudok posudzuje primár príslušného oddelenia alebo prednosta príslušnej kliniky zdravotníckeho zariadenia alebo jeho zástupca, ak rozsah následkov presahuje 200 bodov.

Zdravotnícke zariadenie, v ktorom sa poškodený liečil v súvislosti s poškodením na zdraví, je povinné posudzujúcemu lekárovi poskytnúť pri hodnotení bolesti alebo sťaženia spoločenského uplatnenia zdravotnú dokumentáciu súvisiacu s poškodením [§ 2 ods. 3 písm. a)].

O vydanie lekárskeho posudku (odsek 1) môže požiadať poškodený.

O vydanie lekárskeho posudku (odsek 1) môže požiadať aj fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá za poškodenie na zdraví zodpovedá, alebo poskytovateľ náhrady, iba ak im poškodený dá súhlas.

Za vydanie lekárskeho posudku sa uhrádza poplatok podľa osobitného predpisu.

Ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môžu osoby uvedené v odsekoch 3 a 4 požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu.

23. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú za škodu prevádzkou motorového vozidla, náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

24. Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

25. Po podrobnom oboznámení sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie vzhľadom na vykonané dokazovanie riadne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, keď s poukazom na cit. zákonné ustanovenia dospel k záveru, že u žalobkyne sú dôvody pre mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom náhradu aj primerane zvýšil o 25 %. V odôvodnení rozsudku riadne a presvedčivo popísal, akými úvahami sa spravoval, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a rovnako aj ktoré dôkazy nevykonal a riadne odôvodnil aj z akých dôvodov. Zároveň uviedol, ako vec právne posúdil a poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Možno preto konštatovať, že napadnutý rozsudok spĺňa všetky požiadavky uvádzané v ust. § 220 CSP.

26. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu SR 3Cdo/192/2015, ako aj 3Cdo/209/2017, s ktorými sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia aj porovnaním s inými prípadmi vo vyššie uvádzaných veciach jasne zhodnotil a vysvetlil, z akých dôvodov považoval za primerané priznať 25 %-né navýšenie SSU, citlivo zohľadnil nielen vek žalobkyne, ale aj jej život, zamestnanie, spoločenské a voľnočasové aktivity, ako aj zdravotný stav pred dopravnou nehodou a po nej. Súd prvej inštancie individuálne posúdil okolnosti konkrétnej právnej veci a zohľadnil posúdenie všetkých skutočností uvedených aj v ust. § 4 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, akými úvahami sa spravoval pri konštatovaní, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa a predovšetkým ohľadne zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, keď limitovaný bol iba hornou hranicou 50 %, v ktorej hranici by mali byť odškodňované iba najzávažnejšie prípady, v ktorých obmedzenie sťaženia spoločenského uplatnenia je na hornej hranici, keď dochádza k úplnej strate akéhokoľvek spoločenského uplatnenia vo všetkých smeroch. Uvedené skutočnosti súd dôsledne posúdil, a to aj v súlade s princípom proporcionality, keď pri stanovení konkrétnej výšky mimoriadneho navýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia 25 % zohľadnil primeranosť medzi priznanou výškou a spôsobenou ujmom a samozrejme zohľadnil aj vek žalobkyne. Nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného v odvolaní, keď žalobkyňa, ktorá mala v čase nehody XX rokov, označil za osobu „v preddôchodkovom veku“. V súčasnej dobe osoby tohto veku sú ešte mimoriadne aktívne, možno teda konštatovať a súhlasiť s vyjadrením žalobkyne k odvolaniu, že v čase dopravnej nehody bola skúsenou ženou v produktívnom veku a ako vyplynulo z dokazovania na súde prvej inštancie, táto bola

zamestnaná, pracovala ako pomocná vychovávateľka v detskom domove, bola členkou dobrovoľného hasičského zboru, mala množstvo aktivít. Súd prvej inštancie jasne, ale zároveň citlivo ozrejmil dôvody svojho rozhodnutia dbajúc zároveň o to, aby priznaná výška mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. S uvedenými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a námietky odvolateľa považuje v tomto smere za neopodstatnené.

27. Odvolací súd sa zároveň stotožňuje aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie v súvislosti s priznanou čiastkou 291,88 eura vo výroku V. napadnutého rozsudku ako nákladov za vyhotovenie znaleckého posudku D.. U.. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa bola povinná svoj nárok u žalovaného preukázať (§ 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.). V zmysle § 7 zákona č. 437/2004 Z.z. sa nárok na náhradu za sťaženie SSU preukazuje buď lekárskeho posudkom alebo znaleckým posudkom. Nakoľko si žalobkyňa dala vyhotoviť znalecký posudok a zároveň v priebehu konania preukázala, že za neho znalcovi D.. U. zaplatila sumu 291,88 eura, ktorá predstavuje jej náklad spojený s uplatnením pohľadávky, správne súd prvej inštancie tento považoval za dôvodný a účelný, a preto postupoval správne, ak žalobe aj v tejto časti vyhovel. Polemika a tvrdenia žalovaného v odvolaní s poukazom na odborné vyjadrenie znaleckej organizácie B..sk, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie, neobstoja a to z dôvodu, že znalecký posudok bol podkladom už pre uplatnenie nároku u žalovaného a zároveň podkladom pre mimosúdne jednanie, ako aj pre konanie pred súdom prvej inštancie. Aj z ust. § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. vyplýva, že náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia sa poskytuje na základe lekárskeho posudku. Odborné vyjadrenie znaleckej organizácie B..sk bolo vyhotovené až následne na základe objednávky žalovaného. Navyše vyjadrenie znaleckej organizácie B..sk potvrdilo položky uvádzané v znaleckom posudku D.. U., ktoré boli len minimálne znížené vzhľadom na predchádzajúce ochorenie žalobkyne na hodnotu bodov 75 %, avšak len pri položkách týkajúcich sa obmedzenia hybnosti v konkrétnych kĺboch.

28. Nemožno nič vyčítať ani postupu súdu prvej inštancie, keď zamietol ďalší návrh na doplnenie dokazovania, keď žalovaný navrhoval vyčítať za lekárskou správou z lekárskej prehliadky žalobkyne v súvislosti s posudzovaním jej invalidity z podnetu Sociálnej poisťovne odôvodniac zamietnutie porušením zásady sudcovskej koncentrácie a považujúc tento dôkaz za neúčelný a navyše zbytočne predlžujúci súdne konanie. S týmto záverom sa stotožňuje aj odvolací súd, nakoľko takýto dôkaz v čase rozhodovania súdu prvej inštancie ani neexistoval. Aj odvolací súd má za to, že zabezpečenie uvedeného dôkazu by zbytočne predĺžilo súdne konanie a uvedený dôkaz ani nebol opodstatnený, nakoľko pred súdom prvej inštancie vykonané dôkazy boli pre rozhodnutie vo veci postačujúce. Ani uvedený odvolací dôvod preto nemôže obstať.

29. So zreteľom na vyššie uvedené sú námietky odvolateľa neopodstatnené a odvolací súd postupom podľa § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch so stotožnením sa s odôvodnením napadnutého rozsudku tento potvrdil a to vrátane správneho výroku o trovách konania.

30. O trovách odvolacieho konania medzi žalobkyňou a žalovaným bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).